

Plátek

Číslo: 3 Rok 2018

Uvnitř tohoto čísla:

Tajenka

Akce školy

Parlament

Ahoj čtenáři,

tak je tu opět nový školní rok a s ním i školní časopis Plátek. Tento rok má náš časopis novou šéfredaktorku, protože minulá šéfredaktorka, Míša Homolková, odešla, jak už to bývá, na střední školu. Šéfredaktorkou jsem se tedy stala já. Současně s ní nás opustili i další zdatní redaktori. Museli jsme tedy mezi nás přijmout nové spolužáky. A co na vás čeká v tomto čísle? Máme tu opět nějaké informace ze školního parlamentu, podíváte se blíže na náš devátácký patronát nad prvňáčky a přečtete si zajímavosti o různých školních akcích. Šesté ročníky měly určitě vydařené adaptáky a devátáci si užili besedu s panem farářem. Na škole máme tři nové učitele, a tak i rozhovory s nimi tu nemůžou chybět, ale rozhovor s jednou paní učitelkou jsme si ještě nechali do příštího čísla. Pokusili jsme se přijít i s novou rubrikou „Paparazzi“, věříme, že se z ní dozvíte spoustu zajímavostí. Nově vás budeme informovat o místech, která stojí za zhlédnutí. Nezapomněli jsme ani na sport a na křížovku o ceny. Pro milovníky četby máme dva tipy na knížky ze školní knihovny. Hodně zábavy s naším časopisem vám přeje

Michaela Keslová, šéfredaktorka

První zasedání

Z parlamentu

Zvolení zástupci za třídy, mezi nimi jsme byly i my dvě, se sešli na první schůzi již tradičně v pondělí 1. října. Hráli jsme různé seznamovací hry. První hra se jmenovala „Molekuly“. Měli jsme se rozdělit do dvou skupin podle toho, zda jsme už někdy v parlamentu pracovali, nebo ne. Bylo to tak půl na půl. Pak vznikaly skupiny podle toho, kdo se jak těší na práci v parlamentu, kdo je ze stejné vesnice, kdo má stejné jméno, stejného koníčka atd.

Jako druhou hru jsme hráli „Únik ze třídy“. Paní učitelka s paní psycholožkou zamkly třídu a my

Dělali jsme kliky, dřepy, a dokonce holubičku!

j jsme museli bojovat o klíč. Rozdělili jsme se do skupin po třech nebo čtyřech. Každý tým byl označen barevným puntíkem nebo čárkou na ruce. U tří stanovišť s názvy SPORT, PŘÍSLOVÍ, VOLBY jsme získávali peníze za správnou odpověď. U stanoviště VOLBY jsme odpovídali na otázky jako: Od kolika let může být občan ČR zvolen prezidentem? Kdo byl naším prvním prezidentem? Od kolika let se může volit? U stanoviště PŘÍSLOVÍ jsme podle nápoděvy hádali známá přísloví. No a na posledním stanovišti jsme si zaspotovali.

Za peníze kupovali členové jednoho týmu písmena, která nosili členům jiného týmu. Ti se museli pokusit složit z písmen slovo. Po jeho složení jsme byli zachráněni a dostali jsme klíč od třídy. Tajenka byla:

Jak hodnotily schůzku jednotlivé týmy? Vybraly jsme zajímavé názory. Celá hodnocení si můžete přečíst na nástěnce parlamentu v prvním patře.

Modří: Práce ve skupinách se nám moc líbila. Ze začátku jsme to moc nechápali, ale nakonec jsme si hru docela užili. Ve skupince jsme pracovali dobře i přes velký rámus ve třídě. Zjistili jsme, jak je spolupráce důležitá. Naším úkolem bylo zjistit tajenku a pak jsme mohli odemknout učebnu.

Žlutí s čárkou: Hra se nám líbila. Nejlepší stanoviště bylo PŘÍSLOVÍ. Nejtěžší stanoviště bylo pro nás SPORT. Díky hře jsme poznali nové členy parlamentu.

My jsme byli nosiči. Někteří nás zpočátku považovali za zloděje, než pochopili, že týmy spolupracují. Sbírali jsme peníze a kupovali písmenka.

Zelení: První parlament se nám líbil. Ve všech aktivitách jsme spolupracovali.

Žlutí s tečkou: Náš první dojem nebyl nějak pozitivní, ale během společné hry jsme názor změnili. Hra se nám líbila. Myslíme si, že parlament je dobře seskládán a bude dobře fungovat.

Červení: Dnešní den se nám líbil. Aktivita byly naučné, snadné i lehké. Jedna skupina hádala slovo a druhá „kradla“ peníze. Skupinky spolupracovaly dobře.

Potom jsme udělali kolečko a představili jsme se.

Schůze 8. října 2018

Druhá schůze parlamentu byla volební. Volil se na ní předseda, místopředseda a přidělovaly se další různé funkce. Parlament si zvolil volební komisi. Pracovala ve složení: Jakub Kašpar, Andrea Sedláková a Alžběta Krompová. V prvním kole každý žák dostal papírek, na který měl napsat jednoho kandidáta. Volební komise papírky vybrala a sečetla. Vyhrály: Petra Růžková s 8 hlasy, Ema Rozprýmová se 4 hlasy a Nikola Bělehrádková také se 4 hlasy. Tím se ale vše zkomplikovalo, protože vybraní kandidáti měli být jen dva, a mezi nimi se mělo ve druhém kole rozhodnout, kdo bude předsedou a kdo místopředsedou. Ale volba pokračovala tak, že se volilo ze tří kandidátů místo ze dvou. Kandidát s nejvyšším počtem hlasů se měl stát předsedou a ten, kdo získá druhý nejvyšší počet hlasů, místopředsedou. A jak to dopadlo? Nejvíce hlasů (13) získala Nikola Bělehrádková z 9. B a na druhém místě s devíti hlasy skončila Petra Růžková z 9. A.

Funkce žáků v parlamentu:

Předseda: Nikola Bělehrádková

Místopředseda: Petra Růžková

Pokladník: Pavel Florus

Nástěnkáři: Ema Rozprýmová, Andrea Sedláková

Tiskový mluvčí: Alžběta Krompová,
Dominika Horáčková

Zapisovatel: Zdeněk Kala

Upomínkař: Kamil Špaček

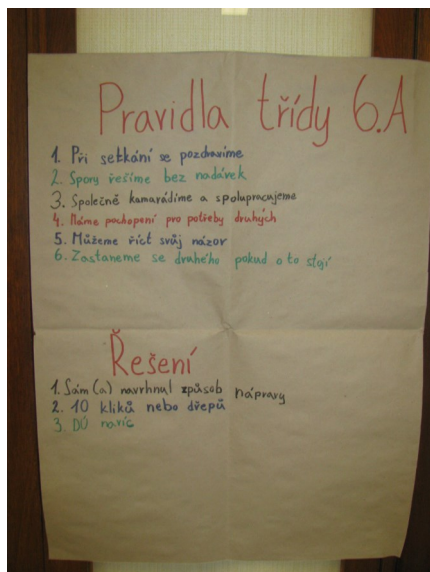
Technické zázemí: Jakub Kovář, Jakub Littera

Koordinátor pro africké dítě : Pavel Florus, Jiří Bartoš

Bety Krompová, Dominika Horáčková, 6. C

Adaptační kurzy

Adapt'ák 6.A

V pondělí 24. září jsme se ráno celá třída (nikdo nechyběl) sešli v učebně hudební a hráli jsme seznamovací hry. I když už jsme byli spolu při vyučování tři týdny, dozvěděli jsme se toho o spolužácích hodně zajímavého. Pak jsme vymýšleli pravidla, která budeme dodržovat, aby se nám ve třídě líbilo a nikdo nikomu neublížoval. Domluvili jsme se na šesti pravidlech: 1. Při setkání se pozdravíme. 2. Spory řešíme bez nadávek. 3. Společně kamarádíme a spolupracujeme. 4. Máme pochopení pro potřeby druhých. 5. Můžeme říct svůj názor. 6. Zastaneme se druhého, pokud o to stojí. Potom jsme měli vymýšlet tresty, ale pan učitel Sedláček navrhl, že to nebudou tresty, ale řešení. To znamená, jak budeme řešit porušení našich pravidel.

Po svačtinové přestávce jsme se přesunuli do obory, kde nás čekaly různé pohybové hry. Všechny hry se nám podařilo splnit. Dokonce i tu, kdy jsme si stavěli obydlí. Pan učitel Sedláček všechny sloupky nakonec symbolicky přikryl třídní knihou, která tvořila střechu.

Po obědě jsme nasedli do autobusu a jeli jsme do lanového centra Proud Brno Lesná Lužánky. V centru jsme si to užili. Sice byly malé přeháňky, ale i tak jsme všechno zvládli. Napřed jsme si zdolávání překážek vyzkoušeli na tzv. malých překážkách, potom jsme se rozdělili do trojic nebo do čtveřic a učili jsme se, jak se připevnit na lano a jak jistit. Poté jsme se přesunuli na velké překážky ve výšce 12 metrů. Moc se nám to líbilo.

Jakmile jsme se vrátili ke škole, nachystali jsme si v kuchyňce špekáčky. Někteří spolužáci přinesli něco na zub. Měli jsme např. bábovky, řezy, banánky v čokoládě. Při ohni jsme si vyprávěli černé historky (asi proto, abychom se při stezce odvahy víc báli) a vtipy. Potom jsme šli na stezku. Po cestě jsme dorazili ke stromu, pod kterým ležel osvětlený papír, na který jsme se museli všichni podepsat. Po stezce jsme se vrátili do školy, kde jsme se nachystali na spaní. Z tělocvičny jsme si donesli zíněnky, na

kterých jsme pak spali. Adapt'ák byl super!

Tereza Stejskalová, Karolína Růžicková, 6. A

17. 9. byl náš den. Nejvíc se mně líbila spolupráce, hry, ale hlavně ta atmosféra. Líbilo se mně, jak se Maty objevoval tam, kde bylo potřeba, a Ondra pomáhal holkám. Musím říct, že lepší třídu bych nikdy neměla. FAJN TŘÍDA!

Lucie

Lucie

17. září - to byl den! Nejlepší den ze všech. Nejlepší byli vodníci v oboře, ale ještě lepší to bylo v lanovém centru. Tam jsem lezla na horolezeckou stěnu. Tý jo! To byla výška! Ale díky skvělým jističům, Klárce a Anet, jsem to zvládla. Ještě jsem lezla do dvanácti metrů a skákala jsem na tyč. Nejvíce mě bavilo jistit. Máme tu nejlepší třídu ze všech!

Verča

Verča

Překvapili mě vodníci. Byla to velká sranda. Naučil jsem se více důvěřovat kamarádům. Líbilo se mně, že po lezení byl otevřen obchůdek, kde jsme si mohli něco koupit. Vadilo mně, že jsme se z lanového centra vrátili večer a další den jsme museli jít do školy. Adam

Adam

Taky se mně moc líbily hry, které jsme hráli dopoledne. Hodně jsme se nasměli, když při jedné hře vylezly vodní příšery, paní učitelky. V lanovém centru se mně líbilo úplně všechno. Vymyslela jsem pořekadlo: „Šestá C do toho, zvládneme to, jo, jo, jo!“ Zapomněli jsme ho tam ale předvést. Můj nejlepší zážitek byl, když jsem skočila z dvanácti metrů, i když jsem se bála, ale kamarádi mě povzbuzovali. Také se mi líbilo, že jsme navzájem spolupracovali a všichni jsme si pomáhali.

Bety

Bety

Nejvíce se mně v lanovém centru líbil skok z dvanácti metrů. Když jsem stál na vrcholku toho sloupu a podíval jsem se dolů, řekl jsem si, že to nezvládnu. Když mně skok spolužáci třikrát odpočítali, nakonec jsem skočil. Měl jsem se chytit tyče, ale nepovedlo se mi to. I tak jsem z lanového centra odcházel s dobrým pocitem.

Radek

Radek

I když jsem se bála, nakonec jsem skočila z 12 metrů a móóóo jsem si to užila. Bála jsem se, že nepřekonám strach, ale nakonec jsem to zvládla. Zjistila jsem, že i ve skupině s jinými holkami, než jsem zvyklá, si to můžu užít. A hlavně jsem ráno měla špatnou náladu, a z lanového centra jsem odcházela šťastná. Taký jsem si hodně užila hry se spolužáky a hodně jsem se nasmála. Bára

Bára

Líbila se mně hra pavoučí síť, ale měla jsem trochu strach. Mrzelo mě, že jsme se všichni nedomlu-
vili. Stavění z kostek bylo taky super. Moc mě nebavilo vymýšlení pravidel. Při hře „Hutututu“ byla divná
pravidla a nehráli všichni. My u nás ve škole jsme to hráli jinak. Klára

Klára

V lanovém centru pro mě byl největší zážitek, když jsem lezla do výšek. Trochu jsem se uprostřed překážky bála, ale pak to bylo dobré. Měla jsem dobrý pocit, že jsem svůj strach překonala. Pouze mě mrzí, že jsme nespali ve škole. Jinak to byl moc užitečný den.

Darja

Darja

Bavilo mě jistit a lézt na laně. Líbilo se mně, jak jsme se navzájem spouštěli dolů. Jištění a lezení mě chytlo, určitě si tam ještě někdy zajedu. Ku

Kuba

Adapt'ák 6. B

Dne 19. září jsme se ve škole sešli jako obvykle. Šli jsme do hudebny a seznamovali jsme se. Druhou vyučovací hodinu jsme vymýšleli pravidla naší třídy. Potom jsme šli do obory a hráli jsme hry. V první hře jsme měli uniknout obludám a dostat se na laně přes vodu. Při druhé hře jsme stavěli přístřešek pomocí gumičkostroje. Při třetí hře jsme se přesouvali přes pavoučí síť. Všechny úkoly se podařilo naší třídě splnit. U ohniště na školní zahradě jsme si upředli pavučinu přátelství.

Po obědě jsme počkali na autobus a jeli do Brna do lanového centra. V lanovém centru jsme si museli navzájem pomáhat. Moc jsem si adapt'ák užila. Bylo to dobře vymyšlené. Chtěla bych si tento den někdy zopakovat.

Lenka Nedomová, 6. B

Jaké jsou třídy?

Máme po adapt'ácích. Šest'áci už se mezi sebou znají. Snad jsme je trochu poznali i my, dospělí. Jak je vidí školní psycholožka?

6. C je třída akční, rychlá, upovídaná i zasněná. Převažují v ní kluci a je tu řada osobností. Pokud je ale zaujmete tak, aby vás vnímali, máte vyhráno. Je to fajn třída a spousta dětí v ní pomáhá ostatním.

6. B je pravda trochu hlučnější, žáci jsou ale dobrosrdeční, hraví a mile „trhlí“. Třeba si jen tak začnou zpívat, tleskat atd. Takže jim nakonec vlastně vše odpustíte. A pokud se vám s vypětím nervů podaří sdělit jí, co po ní vlastně chcete, třída úkol až překvapivě rychle splní, takže nakonec vše dožene.

6. A byla nejpočetnější, zúčastnili se všichni žáci. Je to třída odvážná, jak nám ukázala na stezce v lese za úplňku. Zároveň je klidná, žáci v ní jsou empatičtí a berou na sebe navzájem ohledy. Je zde řada tahounů, kteří ji ženou dopředu. A hlavně děti pečou výborné buchty, jak jsme měli možnost ochutnat.

Děkuji všem třídám za akční zapojení, adapt'áky s nimi se mi líbily a odnáším si pěkné zážitky.

školní psycholožka

Dopoledne v knihovně

Ve středu 3. října jsme šli všichni z naší třídy místo třetí a čtvrté vyučovací hodiny do knihovny. V knihovně jsme si vyprávěli s paní knihovnicí o tom, co je báseň. Zjistili jsme, že se básně dají dát do tvaru šneka, srdce nebo zvonu. Skládali jsme básničku s názvem Rok. Paní knihovnice nám přečetla dvě básničky a dala nám ke každé z nich jeden úkol. První báseň se jmenovala Devět tet. Měli jsme si zapamatovat jména tet. Nejvíce jmen věděly Lucka, Eliška a Klára. Zapamatovaly si jich sedm. Druhá báseň se jmenovala Pět čarodějnic. U této básně jsme kreslili obrázek. Potom jsme odevzdali obrázky a rozloučili jsme se s paní knihovnicí.

Lenka Straková, 4. A

Jaké je to být patronem? Na to máme asi každý svůj názor. Ale posoudit to můžou jen ti, co už někdy patrony byli. Někteří z nás jsou nadšení, někteří to berou jako příliš velkou zodpovědnost. A pro nás, co jsme z toho naprosto na větvi, jsou zcela nepochopitelné některé stížnosti ostatních deváťáků, které musíme poslouchat. „On mi pořád utíká!“ „Ona je moc tichá, vůbec se mnou nemluví.“ „Já chtěla holku!“ atd. Ale i když si někteří pořád stěžují, můžou být vlastně rádi. Jelikož jsou první třídy jenom dvě, žáci ze třídy 9. C takové štěstí - stát se patrony jako my - neměli a hodně z nich to docela mrzelo. Ale co se dá dělat. I tak nemusí smutnit, jelikož Mikuláše si pořádně užijí, protože si mají připravit pro žáky z prvního stupně mikulášskou nadílku ve třídách. Většina prvňáčků působí velmi tiše a hodně, tak jen doufáme, že jim to vydrží a 9. C nebude mít v pekle o přírůstky postaráno.

Na náš první den s prvňáčky vzpomínáme jen v dobrém. Na to, jak nás Peťka učila „jojovat“, na nerozhodnost prvňáčků při výběru patrona, školní půdu jako největší atrakci ve škole, na křížové výsledky („Jdeš na oběd?“ „Máš jít do družiny, nebo si tě někdo vyzvedne?“ a další otázky, na které nám bylo odpovězeno pouze „Já nevím.“). Ale všichni si jistě vzpomněli, jak i pro nás byla ještě nedávno škola jedním obrovským bludištěm a k deváťákům, kteří nám v té době připomínali spíše obry, jsme vzhlíželi a někteří se jich možná i báli. I přesto pro nás všechny byla první třída nádherným obdobím, tak doufáme, že naši malí prvňáčci si ho užijí stejně jako my.

Katka Trojanová a Petra Růžková, 9. A

Povídaly jsme si s prvňáčky

V pondělí 15. října jsme navštívily první třídy. Jelikož už uběhl měsíc a půl od začátku školního roku, chtěly jsme zjistit, jak prvňáčci zvládají školu a zda jsou spokojeni se svými patrony z 9. tříd. Nejprve jsme se podívaly za paní učitelkou Tejkalovou, která učí žáčky ze třídy 1. A. Připravily jsme si několik otázek a odpovědi dětí zněly takto:

1. Jak jste spokojeni se svými patrony?

Jirka: „Dobrý!“

Amálka: „Jsem spokojená, protože jsem se s patronkou znala už dřív.“

2. Jak vám patroni pomáhají?

Tereška: „Ukázali nám celou školu.“

Danielka: „Potěší mě, když přijdou.“

Amálka: „Moje patronka je na mě moc hodná, pomáhá mně.“ (Jak? Nedověděly jsme se.)

Amálka a Danielka: „Byly jsme po celé škole a při prohlídce se nám líbili křečci (měly na mysli osmáky) a rybičky.“

Paní učitelka doplnila: „První den dětem ukázali školu a navzájem se poznali, tudíž z nich prvňáčci nemají strach.“

3. Chodí za vámi?

Adam: „Ano, chodí za námi.“

Michálek: „Můj patron mě navštěvuje i doma, protože chodí za mou sestrou.“

4. Jaká je paní učitelka? Je na vás hodná?

Všechny děti kývaly hlavami. Vypadalo to, že jsou s paní učitelkou velmi spokojené.

Povídaly jsme si s prvňáčky

Poté jsme zašly do třídy 1. B za dětmi a paní učitelkou Nesnídalovou. Zde pokládala otázky spíše paní učitelka, jelikož naše otázky se jí zdály pro prvňáčky komplikované.

1. Kdo z vás si pamatuje jméno svého patrona? Hlásilo se devět dětí.

2. Kdo pozná svého patrona na chodbě? Všichni ze třídy ví, jak vypadá jejich patron.

3. Co spolu ve třídě děláte? Většina dětí odpověděla, že si povídají, hrají si a patroni jim kontrolují, jestli mají vše nachystané na hodinu. Dozvěděly jsme se, že mimo třídu dětem patroni pomáhají při obědě s těžkými tácy.

Obě paní učitelky se shodly na tom, že jsou s prací patronů spokojené. V každé třídě probíhaly rozhovory trochu jinak. V 1. A byly děti nejdříve ostýchavé, ale později se velmi rozmluvily. V této třídě nám odpovídalo více chlapců než dívek. Některé jejich odpovědi byly velmi vtipné. V 1. B nám děti přišly zamklější a stydlivější. Jsme velmi rády, že jsme mohly strávit čas s dětmi. Přejeme jim, aby se jim ve škole i nadále líbilo.

Ema Rozprýmová a Pavlína Hloušová, 9. C

Sport

Přespolní běh

Ve čtvrtek 27. října 2018 se někteří žáci z naší školy zúčastnili přespolního běhu ve Žďárné na Boskovicku.

Všichni jsme se sešli v 7:30 hod. ve vestibulu naší školy. Řekli jsme si tu pár informací a po tom jsme vyrazili autobusem do Žďárné. Autobus nás zavezl až na místo. Po příjezdu jsme se šli převléct do běžeckého oblečení. Jako první nás čekal závod mladších žákyň. Pak jsme se na start vydaly my, starší žákyně. Po tom, co jsme doběhly, nás vystřídali mladší žáci a hned po nich i poslední kategorie, starší žáci. Musím říct, že atmosféra při všech závodech byla velmi dobrá. Všichni jsme se navzájem povzbuzovali. Před vyhlášením výsledků jsme si zašli do obchodu pro něco dobrého na zub. Vyhlášení trvalo jen chvíli. Z jednotlivců si nejlépe vedl František Holík, který byl 5. z 80 závodníků. Starší žáci skončili na 3. místě ze 16 družstev. Dobrým výsledkem se mohou pochlubit i starší žákyně, které mezi 11 týmy vybojovaly 5. místo. Hned potom jsme odjeli autobusem domů.

Myslím si, že se nám celý den povedl a že jsme si to všichni užili.

Veronika Španělová, 9. C

Hokejový trénink v DRFG aréně

Dne 17. září pro nás a naše rodiče naše paní učitelka zajistila účast na akci „Pojď hrát hokej“. Akce se konala v Brně v DRFG aréně. Prvně jsme šli do šatny a prohlédli jsme si i místnosti a vybavení, které patří Kometa Brno. A taky jsme si z těchto míst pořídili fotky. Pak si nás vzali trenéři Komety na led, kde jsme asi hodinu pod jejich vedením bruslili, stříleli jsme na branku, trénovali jízdu na jedné noze a jízdu zpět. Nakonec jsme si i zahráli hokej. Domů jsme přijeli unavení z hokejového tréninku, ale nadšení z mimořádného zážitku.

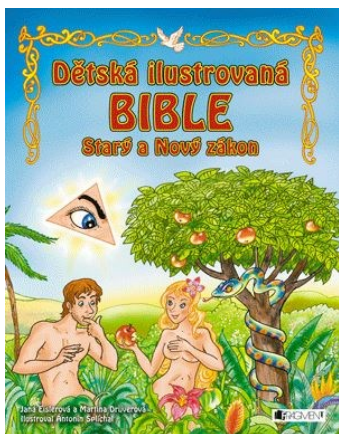
Nela Burianová a Jakub Kašpar, 4. A

Beseda s panem farářem o Bohu a Bibli

V devátém ročníku se učíme o světových náboženstvích. O křesťanství nám přišel povykládat Michal Cvingráf, lysický farář. Zpracoval jsem pro vás několik zajímavých názorů mých spolužáků.

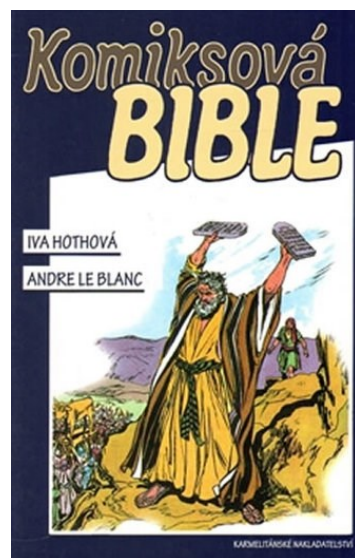
- Kostel bohužel nenavštěvují, a od besedy jsem tudíž neočekával nic velkého, ale přesto byla docela zajímavá.
- Zjistil jsem, že je možné přihlásit se do mnoha soutěží a aktivit spojených s křesťanstvím, např. do soutěže Bible a my či Farnosti bez hranic. Je také možné začít chodit do lysické scholy - církevního pěveckého sboru - (18:00 - 20:00 hod. v lysickém Jablíčku), jejíž členové pravidelně zpívají v kostele, nebo vyrobit foto příběh do Tarsicia - křesťanského měsíčníku.
- Pan farář si pro nás připravil spoustu aktivit, zejména na téma Bible, a tak jsme nemuseli jen sedět na židlích, jak to při besedách většinou bývá. Dozvěděli jsme se, jak se vyrábí i papyrus a pergamen. Beseda mě přinutila popřemýšlet a zeptat se sama sebe na různé otázky, např. Chovám se čestně a spravedlivě? ...
- O křesťanství jsem toho dost věděl, víc by mě zajímala beseda s představiteli jiných církví.
- Při besedě mě napadlo, jaký by byl svět, kdybychom se řídili Biblí a desaterem božích přikázání. Možná by byl mírumilovný a spravedlivý.
- Líbilo se mně, že jsem si své jméno mohla napsat v hebrejštině.

Co jsme se tedy o Bibli dozvěděli?

1. Bible není pouze jedna kniha, tvoří ji 96 knih, z toho 49 ve Starém a 27 v Novém zákoně.
2. Nazývá se také Písmo svaté či Kniha knih.
3. Starý zákon je mnohem delší než Nový, psal se přes dvě stě let
4. Je první tištěnou knihou na světě.
5. Byla přeložena do více než 2 500 jazyků.
6. Vydání má velké množství podob - velké nebo malé knihy, do kapsy, kreslené, komiksové, ...
7. Je to třetí nejvíce čtená kniha v ČR, překonal ji jen Pán prstenů a Harry Potter.

8. Jsou na ní postaveny základy skautingu.
9. V našich zemích pořídili první překlad Konstantin a Metoděj. K překladu se zachovala pouze předmluva - Proglas.
10. V Boha dnes věří přes 4, 3 mld. lidí.

Doufám, že si z besedy i ostatní něco odnesli.

Zpracoval Jiří Kotolan, 9. C

Rozhovory s novými učiteli

Paní učitelka Sýsová**Co na naší škole učíte a jak se Vám tu líbí?**

Učím matematiku, přírodopis, německý jazyk, výchovu k občanství a pracovní činnosti. Líbí se mi tu velmi, ale je to těžká otázka, jelikož jsem tu velmi krátce. Srovnání je taky velmi těžké, protože tady jsou na rozdíl od mé bývalé školy mladší žáci, a tak jsou mi bližší 8. a 9. ročníky.

Učila jste i dříve, kde to bylo a co jste učila tam?

Učila jsem 14 let na střední škole v Lomnici a tam jsem učila spoustu předmětů (matematiku, přírodopis, německý jazyk a odborné předměty týkající se kadeřnictví).

Jaká je Vaše třída 6. C?

Jsem s ní velmi spokojená, i když je docela rozmanitá. Je to směska hodných, vynalézavých, divokých, a někdy i zlobivých dětí, ale jsou tam žáci velmi šikovní a zdatní. Myslím, že do budoucna to bude nejlepší třída na škole.

Co děláte, když skončí vyučování?

Většinou si dodělám věci a jedu domů, protože mám spoustu jiných povinností.

Jak se Vám dařilo, když jste byla žákyní na základní škole?

Byla jsem „šprtka“, ale na základní škole jsem byla velmi krátce, protože jsem z páté třídy šla na nižší gymnázium, takže jsem se tam „ohrála“ jen velmi málo.

Kdy jste se rozhodla stát se učitelkou?

Na gymnáziu, během maturitního ročníku to tak nějak vyplynulo, ale vždycky jsem chtěla být učitelkou. Protože jsem maturovala z matematiky a biologie a tento obor nebyl na pedagogické fakultě, tak jsem šla na přírodovědeckou fakultu a ta připravuje učitele pro výuku na středních školách. Ale osud tomu tak chtěl, že mě vrátil zpět na základní školu.

Paní učitelka Komárková**Co na naší škole učíte a jak se Vám tu líbí?**

Učím zeměpis, přírodopis a angličtinu a jsem tady velmi spokojená.

Co jste dělala před tím, než jste k nám nastoupila?

Učila jsem na Základní škole v Olešnici.

Jaká je Vaše třída 8. B?

Osmáci jsou taková trošku upovídání, ale doufám, že najdeme společnou cestu a že si spolu budeme rozumět. Je s nimi legrace.

Co děláte, když skončí vyučování a jaké jsou Vaše koníčky?

Tak naskočím do auta a upaluji domů za dětmi. A koníčky? To je určitě zahrada a děti.

Máte velkou zahradu?

Velikou. Okrasnou. Plnou květin.

Jak se Vám dařilo na základní škole?

Dařilo se mi dobře, já jsem byla zvyklá učit se, takže jsem neměla žádné problémy. Byla jsem taková svědomitá, poctivá dívka.

Co jste studovala?

Studovala jsem přírodovědeckou fakultu; obory geologie, geografie.

Chtěla jste být vždycky učitelkou?

No, už odmala jsem si vyplňovala úkoly v dětských časopisech (v Mateřídoušce, ve Sluníčku) a pak si je známkovala.

Děkujeme za rozhovor a ať se Vám u nás ve škole líbí.

Michaela Keslová, 9. B

Dějepisná exkurze

Mikulčice

Ve čtvrtek 27. září se žáci ze 7. ročníků zúčastnili exkurze o Velké Moravě v Mikulčicích. Jela s námi paní učitelka Čumová a Formánková. Vyjžděli jsme ráno v 7:45 hod. z Lysic. Jeli jsme zhruba dvě hodiny a cesta autobusem byla super. Přijeli jsme včas, tak nám paní učitelka Čumová ukázala základy tří staveb. První byl kostel, archeologové to poznali podle toho, že tam bylo okolo pohřbeno mnoho lidí. Potom nám ještě ukázala základy dvou menších kostelů. V Mikulčicích se nachází dvanáct takových kostelů, což je na tehdejší dobu dost.

Program se odehrával ve velkomoravském táboře. Byli tam lidé, kteří měli dobové oblečení Velké

Moravy. Někteří měli luky, jiní zase meče nebo sekery. Řekli nám něco o Velké Moravě, jak se tam žilo, a poté nám ukázali, jak proti sobě bojovali. Bylo to zábavné a srandovní. Následovala cesta za jednou paní, která nám objasnila, jak chodili na Velké Moravě oblékáni, co měli za šperky a čím se nejčastěji živili. Rozdělili jsme se do dvou skupin. První šla na program do muzea a druhá měla svačinu. Až skončil program první skupině, vyměnili jsme se. Navštívili jsme muzeum, ve kterém byli pohřbeni lidé. Průvodce nám povídal o Velké Moravě, o pohřbívání a o předcích. Pak jsme se mohli podívat po muzeu. Byly tam repliky kostelů, jejichž základy jsme viděli venku. Jak jsme si muzeum prohlédli, šli jsme střílet z luku. Byla to velká sranda a

myslím si, že nám to i celkem šlo.

Po střílení jsme měli další program s pravým archeologem. On nám vysvětlil, jak se pozná, kde by co mohlo být, a jak se požívají archeologické nástroje. Několik z nás si pak zkusilo v pískovišti něco vykopat. Ukázal nám také křesadlo, voskové tabulky a zbraně. Na vše jsme si mohli sáhnout. Zkoušeli jsme psát hlaholicí na tabulky s plastelínou. Psali jsme na ně kovovým pisátkem zvaným stilus. Na Velké Moravě se ale psalo na voskové destičky. Hráli jsme také hru, která se jmenovala „Drveník“. Když jsme dohráli, kdo chtěl, šel na rozhlednu. Byl odtud hezký výhled. Takových zážitků a zajímavých věcí bylo daleko více, ale bohužel se mi už do tohoto článku nevešly. Bylo to zajímavé, každý, kdo má možnost, by se tam měl zajet podívat. Za mě byla nejlepší asi část, kde jsme stříleli z luku.

Petra Šínová, 7. C

Dřevo, materiál budoucnosti

Dne 9. října 2018 jsme se zúčastnili soutěže „Dřevo, materiál budoucnosti“. Dvě skupiny žáků z naší školy soutěžily s dalšími dvaceti dvěma týmy z jiných škol.

Ráno jsme se setkali v Lysicích v 7:05 hod. Bohužel už den začínal špatně, jelikož z naší skupiny dorazili pouze tři žáci místo čtyř. Po příjezdu do Letovic jsme si zašli něco koupit a pak jsme šli na Masarykovu střední školu. Nejdříve jsme si povídali a mezitím se stal zážrak. Přijel Šimon (náš čtvrtý člen týmu). Pak nám přidělili vedoucího, který byl studentem této školy. Byl velmi dobrý, pěkně se nám věnoval a dobře se s ním povídalo. Prvních pár soutěží jsme prošli hladce jak lusknutím prstů. Pak přišlo sudoku, kde jsme dopadli jak sedláci u Chlumce.

Po skončení soutěží jsme se sešli v tělocvičně, kde pak proběhlo vyhlášení výsledků. Nakonec jsme skončili 22. a druhá skupina obsadila 2. místo. Soutěž jsme si užili a mohli jsme jet domů. Michal Smutný, 9. C

Myslíme si, že byl na nás pan učitel hrdý.

Pomáháme přírodě

Lesy České republiky požádaly naši školu o pomoc.

Na začátku října nám naše paní učitelka Eva Pánková řekla, že během vyučování půjdeme sbírat bukvice a žaludy s panem Šmátkou. Takže jsme se předposlední hodinu sbalili a zamířili jsme do šaten, kde už na nás čekal pan Šmátka. Nezapomněli jsme si vzít naše igelitové sáčky a šlo se sbírat. Nejdříve jsme se vydali ke kamenné bráně. Jakmile jsme tam přišli, hned jsme viděli snad tunu žaludů. Ještě před tím, než jsme začali, vysvětlil nám pan Šmátka, proč nemáme sbírat poškozené či dřevé plody. „Všechny žaludy a bukvice budou využity na výsev ve školkách.” „Sazenice se použijí na výsadbu lesů místo smrků, u kterých dochází k vymírání v důsledku sucha a řádění kůrovců (lýkožrout smrkový a severský),” dodal pan Šmátka. Dali jsme se do práce. Většina z nás sbírala s nadšením kvůli tomu, že jsme věděli, že děláme dobrou věc. Některým při sbírání bolely záda a nohy. Poté jsme se vrátili ke škole nasypat posbírané žaludy do kýblů a vyrazili jsme na fotbalové hřiště na Oulehle, kde roste spousta dubů. Všichni ví, že fotbalové hřiště je mnohonásobně větší než okolí u kamenné brány, a taky jsme tam zůstali delší dobu. Postupovali jsme přes postranní lajny přes hřiště. U stromů za tribunami také bylo dost žaludů. Na druhé straně hřiště bylo žaludů na rozdávání. Bohužel jsme za ty dvě vyučovací hodiny nestihli celé okolí hřiště posbírat, tak jsme dokázali vyklidit jenom půlku (také kvůli velkému množství dřevých, nebo dokonce rozšlapaných žaludů, které nás zdržovaly při sklizení). Skončilo vyučování, takže jsme se vydali zpátky do školy (naplnili jsme čtyři kýble žaludů, kdyby vás to zajímalo), kde jsme se už jen převlékli, a šli jsme na oběd, na autobus či domů.

Adam Fleischlinger, 5. A

Poznáváme Moravský kras

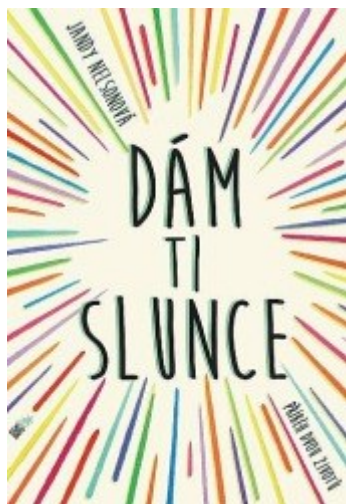
Dne 16. října byli žáci ze 4. A a 4. B na výletě v Moravském krasu.

Jeli jsme ráno od školy a asi o půl deváté jsme dorazili k Domu přírody u Skalního mlýna. Program začal kresleným filmem Lovec Pampalini. Tento lovec měl za úkol ulovit hada škrtiče. I když ho ulovil, nakonec ho stejně pustil, protože měl rád zvířata. Při svém lovu používal různé metody, které jsme si taky vyzkoušeli. Bylo super, že jsme viděli různé pasti, např. na myš a na lišku. Důležité ale bylo, že ty pasti byly takové, že zvířatům neublížily. Bylo zábavné lovit žížaly a mravence v trávě. Některé jsme pak dávali do hmyzího hotelu. Dobrá zábava byla taky, když jsme poslouchali různé zvuky zvířat. Byli jsme rádi, že jsme si mohli sáhnout na vycpaná zvířata. V učebně jsme taky hráli různé interaktivní hry, při kterých jsme se učili poznávat přírodu Moravského krasu. Úplně nejvíc se nám líbilo, když jsme objevili stopu nějakého zvířete, kterou jsme zalili sádrou, a těšili se, jak bude odlitek vypadat. Celý výlet jsme zakončili nákupem suvenýrů, který nás taky bavil.

Simona Halečková, Martin Kollár,

Lenka Straková, 4. A

Přečtete si

Recenze

Opět tu máme pro vás, milí čtenáři, nabídku dvou knížek, které si můžete půjčit ve školní knihovně.

Dám ti slunce

Kniha Dám ti slunce od Jandy Nelsonové je docela silná „bichle“. Na první pohled hodnotím knihu na jedničku, protože obal působí příjemným, uklidňujícím dojmem. Název je také zajímavý až magický, nutí mě, abych se do knihy začetla. Ovšem po přečtení padesáti prvních stran, nemůžu přijít knize na chuť. Příběh se mi zdá na dnešní dobu docela normální. Třináctiletá dvojčata Noah a Jude přichází do puberty a zjišťují svoji orientaci a své nadání. Noah je gay a umí krásně malovat, zato Jude chce být také umělkyní, ale takový talent jako Noah nemá. Příběh se odehrává v uměleckém prostředí a to i díky jejich mamince, která umění také miluje. Do téhle doby bych řekla, že kniha byla nudná a chvílemi fadní. V příběhu jsem se špatně orientovala a to díky tomu, že se dozvíme dvakrát o stejné věci z jiného pohledu (z pohledu Jude a jejího bratra). Asi v polovině příběhu ale nabírá na zajímavosti. A to po smrti jejich maminky, kdy se mění i jejich vzájemný vztah. V knize je spousta vtipných a zároveň smutných momentů. Palec dolů dávám hlavně tomu, že jsou strašně dlouhé kapitoly, které po chvíli přestanou bavit. Naopak jedničku s hvězdičkou bych dala za vtipné až kuriózní momenty mezi sourozenci. Po pravdě jsem si myslela, že kniha bude více akční, ale akci v ní nehledejte. Jak se vztah mezi sourozenci vyjasní? To už si přečtete sami. Knize dávám 60% , protože mám raději jiné žánry, jako jsou například životopisy sportovců.

Veronika Španělová, 9. C

Podělaným navrch

Becky Albertalli

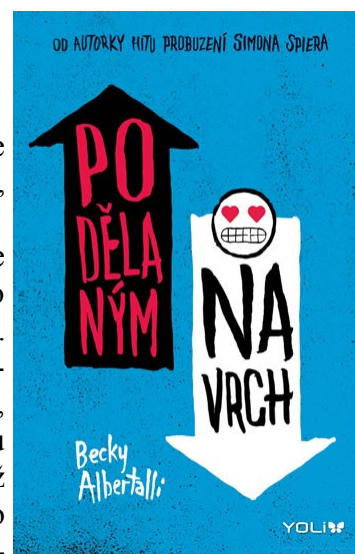
Román pojednává o první lásce a dívčích problémech. Spisovatelka se mimo psaní věnuje i terapii zaměřené na práci s teenagery, a proto skutečně ví, o čem píše.

Název Podělaným navrch nejspíše znamená, že hlavní hrdinka má stále pocit, že jí život hází klacky pod nohy a nic se jí nedaří. Šestnáctiletá Molly to nemá v životě vůbec jednoduché. Nežije v normální rodině, tj. s mámou a tátou. Její dvojče Cassie je Mollyin nejbližší člověk, i když toho nemají moc společného. Zatímco Cassie je hubená a podle Molly krásná, ona se považuje za tlustou, škaredou nebo jinak méněcennou. Sestřenice Abby, která jí také byla velkou oporou, se přestěhovala a Molly s ní své problémy musí řešit po telefonu, i když by to s někým potřebovala probrat osobně. Molly se už několikrát do někoho zamilovala, ale žádný z kluků jí ještě lásku neopětoval. Myslí si, že ji nikdy žádný nebude mít rád. Když si Cassie najde přítelkyni Minu, Molly začne cítit, že čím jsou s Cassie starší, tím více se od sebe vzdalují a tahle myšlenka ji stále trápí. Taky si najde novou brigádu v obchodě, kde často pracuje s Reidem, synem majitelů, který je zhruba ve stejném věku jako Molly. Reid je nadšený fanoušek Tolkiena. Nosí zářivě bílé tenisky a působí jako opravdový podivín, takže rozhodně nehrozí, že by se do něj mohla zamilovat, ale i nemožné se může stát skutečností. Zajímá vás, jak se bude dál vyvíjet vztah mezi Molly a Reidem? Najde Molly někoho, s kým si bude sdělovat důvěrné věci? Získá sebedůvěru a jak to dopadne s ní a Cassie? A co teprve, když se kolem Reida začne podezřele často motat ještě jiná dívka? Odpovědi na tyto otázky najdete v knížce.

Jelikož je kniha spíše o problémech, které řeší holky, doporučila bych ji dívkám ve věku 12-15 let. Kniha se mi moc líbila a můžu říct, že se opravdu dobře čte, jelikož jsem ji měla přečtenou během týdne.

Na internetu je kniha hodnocená 79%. Myslím si, že toto hodnocení docela odpovídá, protože já jsem taky našla části, které se mi moc nelíbily.

Magdaléna Zouharová, 9. B

Tipy na výlet

Jezdíte rádi na výlety? Já určitě ano. O prázdninách nebo svátcích se nemusíte vydat za krásami do zahraničí, když tady v Česku máme mnoho krásných míst, která stojí za zhlédnutí. Jedna taková nádhera se nachází v kraji Vysočina. Je to město Telč, které jsem navštívil v létě. V roce 1992 bylo jeho náměstí se zámekem zapsáno na Seznam světového kulturního dědictví UNESCO. Na konci roku 2016 měla Telč 5393 obyvatel. Taky se tady natáčely pohádky “Z pekla štěstí” nebo “Jak se budí princezny”.

Část Telče se nazývá “Vnitřní Město” a patří k nejcenějším městským památkovým rezervacím.

Najdeme tu překrásné měšťanské domy, zejména na náměstí Zachariáše z Hradce, například Telčský dům, dům U Šeniglů. Mezi další významné památky Vnitřního Města patří farní kostel sv. Jakuba Staršího, barokní jezuitský kostel Jména Ježíš, kostel sv. Ducha s pozdně románskou věží nebo barokní morový sloup.

Ve Starém Městě je nejcenější památkou kostel Matky Boží a taky chráněný dům zvaný dnes jako Lannerův. V Podolí je barokní kostel sv. Anny. V Telči nalezneme dokonce i židovský hřbitov a synagogu.

Nezapomeňte si tady také prohlédnout telčský renesanční zámek, který vznikl přestavbou gotického hradu za vlády Zachariáše z Hradce. Zaujalo mě, že počátkem 17. století se Telč dostala do rukou členů rodu Slavatů. Příslušnice rodu pánů z Hradce Lucie Otýlie se provdala za Viléma Slavatu z Chlumu a Košumberka, který byl v květnu 1618 vyhozen z okna Pražského hradu při druhé pražské defenestraci. Jako připomínka této události se v zámku nachází vzácná oleomalba. Můžete si vybrat jednu ze tří prohlídkových okruhů. Po prohlídce se můžete projít krásnou zahradou.

V Telči je opravdu dost obchodů, nejvíce na náměstí, kde si můžete zakoupit nejrůznější suvenýry. Také je tady mnoho hotelů či restaurací a kaváren, kde se můžete najíst.

Kdo by měl zájem, může si zajít na nedalekou rozhlednu s názvem Oslednice, která se nachází na stejnojmenném vrchu na jihovýchodním okraji Telče. Byla postavena v roce 1898.

K Telči patří tři rybníky. Z letadla prý vypadá, jako kdyby byla vystavěna na malém ostrůvku, obklopeném vodou. Rybníky se jmenují Ulický, Staroměstský a Štěpnický. Všechny tři jsou propojeny Telčským potokem a několika uměle prokopenými průplavy. Procházka po hrázi Ulického rybníka patří k tomu nej příjemnějšímu, co můžete při návštěvě Telče dělat.

Telč není od nás daleko, necelé dvě hodinky cesty autem (asi 150 km). Každý si zde může přijít na své. Návštěvu města všem doporučuji.

Adam Fleischlinger, 5. A

Ahojky všichni,

s novým číslem plátku nesmí chybět ani naše rubrika s dopisy pro Saxanu. Ze začátku vás chci informovat o tom, že příští rok bohužel odlétám do kouzelnické školy na Měsíci, takže mě zastoupí moje mladší kolegyně, alespoň doufám. Určitě vám i ona dobře poradí, protože jí velmi důvěřuji. Musím vyřešit jednu velmi důležitou věc - pokoušení, posmívání.

Milí spolužáci,

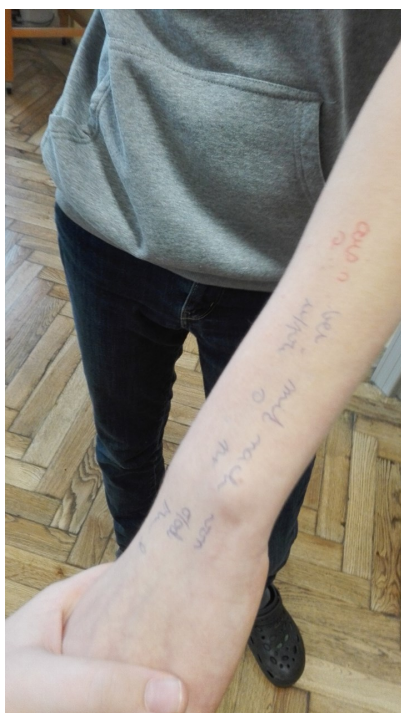
nebudete tomu věřit, ale sama jsem si toho taky všimla a nelíbí se mi to, protože i mně se to stává. A tak bych mladší žáky prosila, aby si uvědomili, jak se chovají ke starším, protože ani jim by se nelíbilo, kdyby byli v devítce a jim se posmívali šestáci, a nebo dokonce někdo z prvního stupně. A pro devátáky tady mám jednu prostou radu, kterou by vám dal asi každý. V žádném případě se to nesnažte řešit s nimi sami. Mohli byste špatně dopadnout. Řekněte to učiteli, kterému důvěřujete. Myslím si, že mladší spolužáci chtějí jen nevhodným způsobem na sebe upozornit. V žádném případě si to ale nenechte líbit. Čau! A nezapomeňte napsat. Dopisy

můžete předat šéfredaktrici nebo pí uč. Máslové v zalepené obálce opatřené heslem „Saxana“. Nebojte, dostanou se ke mně.

Vaše Saxana, čarodějka z Lysic

Paparazzi

Máme pro vás novou rubriku. Pokusíme se vám odhalovat nejzajímavější pikantnosti ze školních chodeb nebo tříd, kterých jsme byli svědky.

V novém školním roce jsme se museli smířit s tím, že po krásných teplých prázdninách nám opět nastaly povinnosti. Mezi ty nejpodstatnější patří ranní vstávání (a že s tím mají někteří velké problémy, víme) a učení. Příprava na vyučování, a zejména na písemky bývá rozmanitá a náročná. Jako v případě žáka (viz foto), který si z rukou vytvořil slovníček. Naše vynalézavost nebývá občas učiteli doceněna.

Další věci, které jsme si na chodbách všimli, jsou zaláskovaní devátáci. Některé lásky z osmičky vydržely přes letní prázdniny. Nově jsme mohli vidět i několik osmáků.

A kdopak nám přinesl do školy novou módní novinku? Jistě vám neuniklo, že někteří žáci mají čelo ovázáno šátkem. Upozornit na sebe se dá různými způsoby.

A co se ještě ve škole změnilo? Poznáváme nové učitele a v některých třídách i nové žáky.

Těším se na další úlovky, a pokud nás upozorníte na něco zajímavého, budeme rádi. Událost stačí říct komukoliv z redakce.

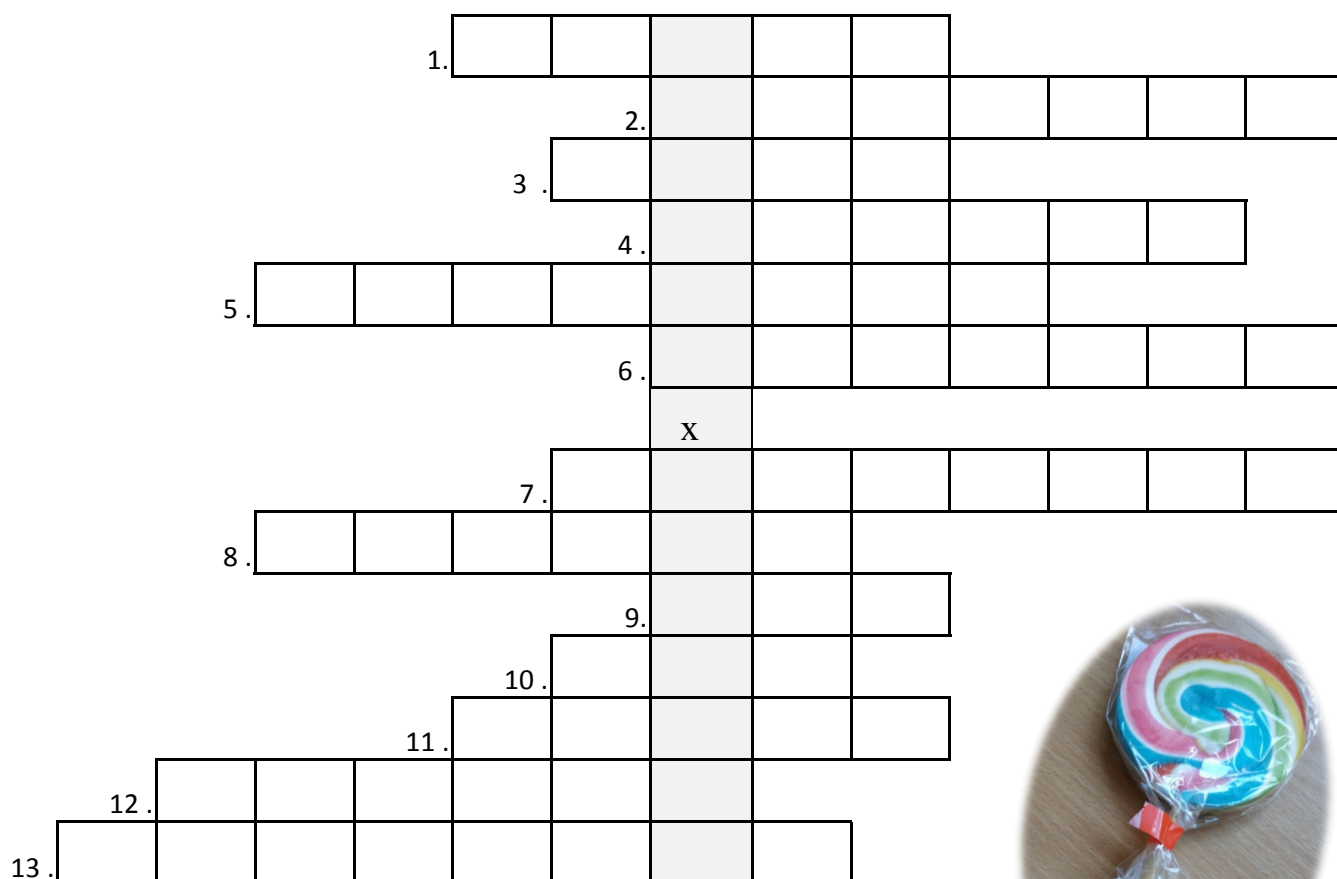
Pazzi

Křížovka o ceny

Zábava

Ahoj, připravila jsem si pro vás první křížovku pro tento časopis. A protože je začátek školního roku, vybrala jsem do tajenky jméno jednoho člověka, který některé z vás učí. Jméno napište na papír. Nezapomeňte uvést své jméno a třídu. Znění tajenky odevzdejte mně do 9. listopadu. Koupila jsem hezké a dobré odměny.

1. Jedno z vyjmenovaných slov po z	2. Předmět, ve kterém se učíme o historii
3. Název planety, která obíhá Slunce	4. Nad textem bývá ...
5. Jinak řečeno test	6. Místo určené k přípravě jídla
7. Vyjmenované slovo po b	8. Zvíře, co má osm noh
9. 365 dní	10. Pracovní skupina
11. Klaun	12. Předchůdce člověka se objevil v ... (světařil)
13. Školní pomůcka do geometrie	

Hodně štěstí při luštění vám přeje Lucie Dufková, 6. C

Hodně úspěchů v novém
školním roce!

Velké barevné lízátko, jedna z odměn pro úspěšné luštitelé

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 26.10.2018 nákladem 60 kusů.

Šéfredaktorka: Michaela Keslová, korektor: Jiří Kotolan, grafická úprava: Maxim Ryashko. Redaktoři jsou podepsáni pod svými články.